

“Η παραμυθία των Χριστουγέννων είναι τα ίδια τα Χριστούγεννα...”

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Μετά τη λειτουργία». Φωτογραφία του Κώστα Μπαλάφα από το λεύκωμα «Ηπειρος», εκδόσεις Ποταμός/ Μουσείο Μπενάκη

Βιαστικά μάλλον και αστόχαστα απάντησα «ναι» στην τηλεφωνική πρόσκληση του «Βήματος» να γράψω ένα μικρό προσωπικό κείμενο για κάποια παραμυθητικά Χριστούγεννα που έτυχε να ζήσω. Μόλις άρχισα να ψάχνω σαν τι θα μπορούσα να διηγηθώ, κανένα γεγονόςς έκτακτης παραμυθίας δεν ανέβαινε στην επιφάνεια της μνήμης, κανένα θαύμα, διαπίστωνα, δεν με είχε επισκεφθεί, ούτε τότε που το ζητούσα ικετευτικά.

Οι μέρες περνούσαν, η προθεσμία παράδοσης του κειμένου πλησίαζε και η αμηχανία μου μεγάλωνε. Συναντήθηκα τότε με πεφιλημένο φίλο, λίγο μεγαλύτερό μου, συνοδίτη από τα χρόνια της πρώτης νεότητας, και μέσα στα τόσα άλλα που

κουβεντιάσαμε του μίλησα και για το αδιέξοδό μου, ελπίζοντας να μου απαντήσει να μην παιδεύομαι άδικα και να τηλεφωνήσω χωρίς άλλη χρονοτριβή, ζητώντας συγγνώμη που τελικά δεν θα κατάφερνα να στείλω το κείμενο. Αντί όμως να πει αυτά που περίμενα και ευχόμεν, μου μίλησε αρκετή ώρα, με ήρεμη θέρμη, για τον εαυτό του, πράγμα που σπάνια έκανε, και τη δική του χριστουγεννιάτικη παραμυθία. Μεταφέρω εδώ, αδέξια και άτακτα, όσα συγκράτησα:

«Η παραμυθία των Χριστουγέννων, φίλε, είναι τα ίδια τα Χριστούγεννα, το ανήκουστο γεγονός ότι Θεός εμφανώθη εν σαρκί, ότι ο προ των αιώνων έγινε παιδίον νέον. Αυτό όμως είναι απρόσιτο στον μικρό και ταλαίπωρο άνθρωπο, πώς να παρηγορήσει τον τσακισμένο; Πραγματικά δεν ξέρω. Ενα μόνο ξέρω παιδιόθεν, πως “τη 25η του μηνός, προ της πρωίας, και νυκτός έτι ούσης, ως έθος εστί, συναγόμεθα πάντες εν τη Εκκλησία και αρχόμεθα της λοιπής ακολουθίας της κατά σάρκα Γεννήσεως του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού”, αναζητώντας εκεί, έστω και ανεπίγνωστα, έναν κόκκο από αυτήν την άκρα παραμυθία, μια σταγόνα χαράς.

Μέσα στο ρεύμα αυτού του συλλογικού και πανάρχαιου έθους, δικό μου προσωπικό έθος είναι να πηγαίνω τούτη τη μέρα στην ίδια πάντα εκκλησία, στην εκκλησία των παιδικών μου χρόνων, στην εκκλησία του πατέρα μου, όπου, μικρό παιδί, έφτανα στο ιερό λίγο μετά από αυτόν. Την παραμονή το βράδυ ύπνος από νωρίς, και άλλα που ξέρεις. Μου άρεσε και μου αρέσει ακόμη να μου μπατσίζει το πρόσωπο το ψυχρό αεράκι, και μου άρεσε τότε να ακούω τον ήχο που έκαναν τα καλά μου πατούμενα στη νυχτερινή σιγαλιά. **Σήμερα εξακολουθώ να πηγαίνω στον ίδιο ναό και χαίρομαι που βλέπω τα ίδια πρόσωπα, εκεί, χρόνια και χρόνια, στην ίδια θέση, τους νέους να έχουν γεράσει, τα παιδιά να έρχονται με τα παιδιά τους (όπως και εγώ άλλωστε) και τα εγγόνια τους.** Πολλοί λείπουν, ανάμεσά τους και ο δικός μου πατέρας, τριάντα και χρόνια, ενώ άλλοι δεν μπορούν πια να έρθουν, νικημένοι από τα γηρατειά και τις αρρώστιες, όπως η μάνα μου, εκείνη που εκκλησιαζόταν κυριολεκτικά κάθε μέρα. Στο ιερό ο γιος μου, που εξακολουθεί να πηγαίνει εκεί, κι ας μεγάλωσε πια, ενώ εγώ βγήκα, κατ’ απαίτηση του πατέρα μου, στα πρώτα χρόνια της εφηβείας. Με συγκινεί να τον βλέπω να ξεπροβάλλει από τη θύρα της Προθέσεως.

Τόσο λίγη είναι η δική μου ιστορία χριστουγεννιάτικης παραμυθίας. Είναι όμως λίγο αυτό; Υπάρχει μεγαλύτερη παραμυθία από το να αξιώνεσαι να εορτάζεις κάθε χρόνο το ίδιο καινότατο γεγονός; Παλιά θύμωνα σχεδόν που δεν έπαιρναν είδηση οι άνθρωποι τι γίνεται τη μέρα αυτή. **Σήμερα εξακολουθώ να στενοχωριέμαι αλλά πιο ήρεμα, αναλογιζόμενος και τα δικά μου χάλια. Μήπως και τότε άλλωστε, Αυγούστου μοναρχούντος, πήραν είδηση τι είχε γίνει; Απαρατήρητα γεννήθηκε ο Θεός.** Ενα αθόρυβο γεγονός η Γέννησή του, όπως η βροχή πάνω στο μαλλί του προβάτου (ως πόκω γαστρί παρθενική κατέβης υετός, Χριστέ).

Υπάρχει μεγαλύτερη παρηγοριά, για ορισμένους τουλάχιστον από μας, όλο και λιγότερους με τον καιρό, από το να υποδεχόμαστε κάθε χρόνο τη Γέννηση του Θεού, ακούγοντας τον όρθρο των Χριστουγέννων,

το Ράβδος εκ της ρίζης Ιεσσαί, και άνθος εξ αυτής, Χριστέ, εκ της Παρθένου ανεβλάστησας εξ όρους ο αινετός κατασκίου δασέος ή το Θεός ων ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, της μεγάλης βουλής σου τον Αγγελον ειρήνην παρεχόμενον απέστειλας ημίν;

Ολοι γυρεύουμε τη χαρά. Το ίδιο και εγώ. “Πάντων σκιρτώντων, σκιρτήσαι θέλω καγώ, χορεύσαι βούλομαι, πανηγυρίσαι θέλω”, όπως λέει ένας μεγάλος άγιος στην αρχή μιας ομιλίας του για τα Χριστούγεννα. Για αυτή τη χαρά θα κινήσω και φέτος, αν θέλει ο Θεός, στις 5.15 τα χαράματα, για τον ναό. Αμποτε να μην είναι η τελευταία φορά της ζωής μου. Μία είναι η καλύτερη ευχή στον κόσμο: Και του χρόνου!».

Μακάρισα τον καλό φίλο που δεν κυνηγάει το έκτακτο, που δεν θηρεύει τη σπάνια εμπειρία, που δεν ενδίδει στον πειρασμό του πειρασμού, όπως θα έλεγε ο Λεβινάς, αλλά ζει το καινό μέσα στην κανονική επανάληψη του ίδιου. Αυτό είναι το αληθινά σπάνιο, το πραγματικά ακραίο, η όντως παραμυθία, το θαύμα. Μια τέτοια στάση προϋποθέτει (άλλο τόσο και διαπλάθει) έναν πλούτο ψυχικό εντελώς αδιανόητο για τον σημερινό κυνηγό εμπειριών. Η απάντηση του φίλου με παραμύθησε λίαν, μολονότι βρίσκομαι μίλια μακριά της (ή ίσως ακριβώς για αυτό), και τη μεταφέρω και εγώ εδώ, άκρες μέσες, προς παραμυθία των αναγνωστών. Και του χρόνου!

Του **Σταύρου Ζουμπουλάκη** (Διευθυντή του περ. *Νέα Εστία*)

Πηγές:ΒΗΜΑ-ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΟΔΟΣ- fdathanasiou.wordpress.com